ЯК ВИКЛИКАТИ САТАНУ.

(Тим, що в него вірують.)

1. Сотворити собі повну і суцільну ідею культу Сатани.
2. Мати певність в усе, навіть неможливе.
3. Гордити усим, що є доброго, ясного та гармонійного.
4. Мати пристрасть чинити всілякe зло.
5. Мати сумліне, потоплене в злі, злодійствах, невідчувати жадного сумління та страху.

Далі ідуть: 1) обпаскуджене культу релігії, котру ще більш вмцнюють потоптанем ногами дуже сьвятих символів (приміром христа, шкаплірів тощо), 2) принесене кровавої жертви і 3) приготоване магічних вилок. [illegible] з ліщини або мигдалового дерева, з котрих у певу хвилю одним замахом ножа зрубують гілки, що кінчать ся розсохами, котрі треба окувати сталев або залізом.

Ті що хочуть викликати Сатану мусять постити 15 днів, жиаючись раз на день по заході сонця житним хлібом, з кровою та пахнючим корінем і порошнею зробленою молочаю та всипляючих трав; але невільно вживати соли.

По пятьох днях такого посту під час їди тра випити вина виностояного протягом пять годин на пятьох головках чорного маку та з пятьма унціями конопляного олію перемішаними з змістом шматя роспустної кобіти.

Викликане робить ся в ночі з понеділка на вівторок, або з пятниці н суботу.

Запро се треба вибрати захістне та злої слави місце, себто таке деб ніхто не перешкоджав; приміром, руїни, льохи полишеного монастира, або місце, на котрім було поповнене вбийство. Вибравши відповідне місце ставлят на нім друїдський вівтар або такий, які були колись в поганських каплицях.

Треба мати убране чорного кольору відповідно вигафтоване, тіару з оловяними знаками, місяця, венери та сатурна, дві сьвічки з людського сала, два сьвічники, жертвяний ніж-колодій кривий як місяць-перекрій, два вінки сплетених з верби, магічну шпаду з чорним держалом, магічні вилки, мідяна чаша про жертвяну кров та треніжок до куреня. Саме курене тра зробити з ладану, камфори, алоя, сивої амбри та стиракса, перемішаних з кровою цапа, кертиці та лилика і зліплене в кульки. Окрім того треба мати штири цьвахи з домовини страченого переступника, голову чорного кота, лилика втопленого в крові, голову цапа з рогами та череп убійника.

Північи треба братись до викликаня. Робаять магічне кутник, в однім з рогів трохкутках, в однім з рогів трохкутника ставлять триніжок про курене, а напроти него рисують маленьке коло про того, що має викликати, а позад него два більші про тих, що будуть з ним брати участь. Шкіру зарізаної кудобини розтинають на пасми і виложуть з тих пасочків внутрішне коло, прибиваючи його тими чотирма цьвяхами, а помежи цьвяхів кладуть на штирі кінця сьвіта голову кота, череп людини, роги цапа, лилика, окроплюючи березовим віником вмоченим в жертвяну кров. На жертівні запалюють вугле зроблене з вільшини та кипарисини і кидають на огонь курене.

Тепер треба вимовляти чародійні слова: "Dies mies Ischete boenedoest Douvema enitemaus". Сі слова треба вимовляти усе збільшуючи голос... Але тра памятати, що [illegible] се вже де гори і здіеть ся що зимний вітер повіває і гримить позаду.

НА СЦЕНІ.

А.— Ти знаеш, що я довершив велике геройство.
В. — Справді! що сталось?
А. — Я заощадив дівчину......
Б. — Та як?
А. — Так, що я мав аж дві вчера і заощадив одну на нині...

Редакція за оголошене не відповідає.

ХОЧУ ВІДДАТИСІ.

Гало, бойси! Пошукую відповідного собі кавалера, удівця, (годжусь і на такого що жінка в краю, або на фармах). Маю в посаг батьківщину: два млини (один водяний, другий вітровий), дві левадї, садок спереду, а пасіку ззаду за млином. Мис Мері МекМамалига, [illegible].

ЧИТАЙТЕ І ШИРІТЬ „КАДИЛО"

Dr. L. J. Breslin
Урядує від 1—3 год. по пол. і від 6—8 вечером.
405 DUNDAS St. бувший 67 St. Patrick St. (близько Beverly St.) Toronto
Phone: College 1071

СПРОДАЕТЬ СЯ ГРОСЕРНЯ І БУЧЕРНЯ В ВЕЛАНД, ОНТ.
котра має місячний оборот $1.500 і знаходить ся на добрій улиці. До спродажі так доброго бізнесу примушують властителя родинні обставини, через які він має як найскорше виїхати до Брітіш Колюмбії. Зголошуватись купуючих просимо на сю адресу: (1-3)
W. Konopka
261 Royce Ave.
West Toronto, Ont.

ДОБРЕ СУКНО ДОБРА РОБОТА І ГАРНЕ УБРАНЄ.

Подибались дві вівці:
—Чи чула, сестрице,
В гору вовна наша йде
На ринках в столицях.
Через війну незабаром
Така ціна стане,
Що по різдві ледво хто
Сут собі ісправе.
Сукно буде дороге,
Й ніде не купити,
Будуть люди бідні всі
Обдерті ходити.»
Не журіть ся Ви на те,
Що вівця казала,
Бо Ви маете в Торонто
КРАВЦЯ ШАБЕРМАНА.
Досить має він сукна
Лиш не відтягайтесь
Ідіть, пишіть Ви до него
Вбраня замовляйте.

H. Shaberman & Co.

Ми маемо агентів по цілій Канаді. Пишіть і ми вишлемо Вам пробки.

518 Queen St. W. Toronto

НЕБУВАЛА І ДОБРА НАГОДА
ДЛЯ КОЖДОГО ХТО ХОЧЕ
предплатити
ТИЖНЕВУ ЧАСОПИСЬ
„РОБІТНИЧЕ СЛОВО"
що коштує на рік в Канаді $1.50, а в Злуч. Держ. $1.75.
І
ГУМОРИСТИЧНО-САТИРИЧНЕ
„КАДИЛО"
для розвеселеня християнських душ, що виходить 1-го і 15-го кождого місяця і коштує на рік в Канаді $1.00, а в Злучених Державах $1.25.
ТЕПЕР
на обидві сі часописи адміністрація «Кадила» порозумівшись з адм. «Роб. Слова» дає спеціяльну оферту:
Від 10 грудня 1917 до 10 лютого 1918 року
І КОЖДИЙ, ХТО В СІМ ЧАСІ ПРИШЛЕ
В КАНАДІ $2.00 В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ $2.50
БУДЕ ОДЕРЖУВАТИ ОБИДВІ ЧАСОПИСІ ЧЕРЕЗ ЦІЛИЙ РІК.
ПРЕДПЛАТУ СЛАТИ НА АДРЕСУ:
„KADYLO"
Box 64. Toronto Ont., Can.

ПООДИНЧЕ ЧИСЛО 5 Ц.

КАДИЛО

РІК І. Ч. 3. 10-го Лютого 1918 р. TORONTO, ONT., February 10, 1918. №3. Vol. I.

МАТЕРИН ЛИСТ.

Пише мати лист
В Канаду до сина:
Сину мій єдиний,
Кохана дитино!
Біда в нас велика:
В листі не списати,
Не зміряти міров,
Словом не сказати.
Нашим селом, сину,
Покопані шанці,
Твого тата вбито,
Твої стриї бранці.
Два мої синочки,
Твої брати рідні,
Пішли воювати
І згинули бідні.
Вуйна до фурвезів
Забрали ще з літа,
(Забрали і коні)......
Твоя тітка вбита.
Бо Москалі [illegible]
Наше село палили;
По льохах та ямах
Люди ся ховали.
Забрали тягло в нас,
Остатню худобину, —
Нема чим зорати
Поля, любий сину.

Нема чого їсти,
Нема в що ся вбрати, —
Відай мені, сину,
Тебе не видати.
Москалі стояли
В лісах за горою,
А цісарське військо
Було за рікою.
Кулі та гранати
На село спадали:
Богато цивільних
Вони повбивали.
У вину, де кум був,
Куля 'дна влетіла;
Його із кумою
На смерть положила.
Лишили ся діти
Дрібні сиротята.
З голоду померли
В вні, як песята.
Як Москаль подужав,
Почав нас зганяти
Через село наше
Му шанці копати.
А то було, сину,
У студінь велику

Я зробила ті шанці
Вже з мене каліку.
Та я хоч жива ще,
А з иньшими гірше:
Замерзли у шанцях
На віки сердешні.
Москаль уступив ся;
Так голод зявив ся,
Повстала в нас пошесть,
Люд мертвий валив ся.
Єдина сестричка,
Що в тебе зісталась,
Умерла, мій сину,

Тебе не діждалась.
Та пошесть скосила
Богато в нас люду:
Порожні в нас села
Без людей усюду.
Лани заростають.......
Руїни, й руїни.....
Та гайворон краче.......
Хрести та могили....
Вертайсь, мій синочку,
Моя тобі рада,
Бо тут у нас більша
Тепер вже Канада.

Але чи побачу,
Тебе, я не знаю:
Вже зима заходить,
Одежі не маю.
Будь здоров, мій сину!
Тільки тим я рада,
Що тебе сховала
Від сего Канада.
Лети, мій листочку,
До мого синочка,
Поцілуй від мене
Його чорні очка.

ЕВРОПА В КУЛАЦІ МІЛІТАРИЗМУ.

НЕБУВАЛА І ДОБРА НАГОД

для кождого хто хоче

предплатити

тижневу часопись

„РОБІТНИЧЕ СЛОВО"

що коштує на рік в Канаді $1.50, а в Злуч. Держ. $1.75.

і

ГУМОРИСТИЧНО-САТИРИЧНЕ

„КАДИЛО"

для розвеселеня християнських душ, що виходить 1-го і 15-го кождого місяця і коштує на рік в Канаді $1.00, а в Злучених Державах $1.25.

ТЕПЕР

на обидві сї часописи адміністрація «Кадила» порозумівшись з адм. «Роб. Слова» дає спеціяльну оферту:

Від 10 грудня 1917 до 10 лютого 1918 року

І КОЖДИЙ, ХТО В СІМ ЧАСІ ПРИШЛЕ

В КАНАДІ **$2.00** — В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ **$2.50**

БУДЕ ОДЕРЖУВАТИ ОБИДВІ ЧАСОПИСИ ЧЕРЕЗ ЦІЛИЙ РІК.

ПРЕДПЛАТУ СЛАТИ НА АДРЕСУ:

„KADYLO"

Box 64 Toronto, Ont. Can.

З Европейського Безголовя.

В РОСІЇ.

Від Молдавана аж до Фина
На всїх язиках все кричить.
не—Шевченко.

НАЦІОНАЛЬНЕ САМООЗНАЧЕНЄ.

Большевики всім народам
Кажуть ся «значити»,
Але тільки, коли вони
Будуть так робити,
Як большевикам подобаесь...
Як Ленін їм скаже,
А инакше, так червоний
Він гард їм покаже.
Українці з Румунами
Стали «ся значити»,
А большевики загадали
З гармат на них бити.

КОЗАКИ ТА ТАТАРИ.

Ой, і диво, диво
Діеть ся на сьвіті:
Вертаеть ся історія
У віки прожиті.
Козаки воскресли,
Воскресли й Татари,
По Вкраїні роспускають
Загони, як хмари.
Колись батьки їхні
Гетьманам служили
Проти ляхів воювати
Додавали сили.
Зницили Вкраїну,
Ті Крим зруйнували,
А тепер зїднались
Щоб назад те мали.

НА УКРАЇНІ.

На Вкраїні ідут бої,
Гармати гуркочуть,
Літаками небо вкрито,
Кріси скрізь цокочуть.
То Вкраїнці себе теж
Взялись «означати»,
Аби бути господарем
В своїй власній хаті.
У Полтаві в Кременьчузі
Розлита кровиця, —
Не за одним козаченком
Вже туже вдовиця.
Ой над тою Полтавщинов
Гайвороне веть ся, —
А большевик у Полтави
З Вкраїнців сьвіеть ся:
«Тогда будиш ти, Хахол
Мать свою Вкраїну,
Як у тебе поросте
Волос под коліном».
Та йде вістка аж з під Луцька
Кацапам не мила,
Що полягла там під Луцьком
Уся їхня сила.
Там Вкраїнці себе добре
Таки «означили»:
У трох денних побиванцях
Москалі зломили.
А гинучи, Москалики
Австрійців просили:
«Подай, подай Австріяку,
Нам на поміч сили!».
А Австрійці у траншеях
Собі придивлялись
Та з «означень» тих химерних
Тільки насьміявались.

КИЇВ УПАВ.

«Винниченко буржуаз!»
Москалі сказали,
Взяли Київ, на три вітри
Раду розігнали.

В ФІНЛЯНДІЇ.

У Финляндії також
Ґард червоний беть ся,
Большевик му помага,
«Білий» не дает ся.
Та ще й просить Шведчину
Помочи му дати,
А би було ту націю
Чим си «означати».
І Шведчина посила
Війська свого силу.
От ще зроблять й з Финляндії
Велику могилу.

В РУМУНІЇ.

Ой у Пруті похожає
Борзенька рибиця,—
Ой у Пруті протікає
Червона водиця.
То Москалі в Бесарабу
Ся хтіли дістати,
Щоб короля Фердинанда
У полон узяти.
Та Румуни не дали їм
Дунаєм бродити,
А післали жовту воду
В ріці Пруті пити.
Фердинанд на літаку
Готовий тікати
А Румуни забрали ся
Кишенів дістати.

З ПОЛЬСЬКОЇ АРМІЇ.

Уже і Поляки
Спокою не мають:
Большевики по свойому
І їх «означають».
Під Мінском Поляки
Додержують варти,
А большевики їх розгонюють
З гармат не на жарти.

У ЕВРОПІ.

У Европі голод дзвонить
Мертвими зубами,
Смерть повила всї народи
Чорними крилами.
Про мир кричать на всю хавку,
Але далї бють ся,
Над руїною культури
І людства сьміють ся.
Викликують анархію
Один у одного —
Іще трохи і вернуть сьвіт
До варварства того!
Буде тільки у Европі
Могила чорніти,
Буде тоді вся Европа
Пусткою смердіти.

В НІМЕЧЧИНІ.

Ой, кайзере, кайзерочку
І ти Гинденбургу!
Ой, чо' ви посоловіли
У цїсарськім бургу?
Чи не того, що в Берліні
Постав люд робочий,
Жада мира, виробляти
Зброї більш не хоче?
Чи не того, що вам сьвіта
Відай не забрати,
А доведесь незабаром
До суду ставати?
Ой, до суду великого,
До суду страшного,
Що знищили міліони
Ви квіту людського!
Почав ся страйк у Берліні,
В Кілю, у Гамбургу!
У Австрії бунт, неспокій....
Біда Гинденбургу!
Ой, ти силу озброєну
Годин повалити,
Але сили робучої
Тобі не здусити!

Софронко Телебух про многоженство в Німеччині

Прочитавши в ч. 4. «Роб. Сл.» палку статю проти заміру німецької буржуазії запровадити в Німеччині много женьство Софронко Телебух сказав:

— От видиш, люба патиєрко, жи в Прусах усе краще, бо я там був, і знов по войні тра туди їхати.

Ню Йорк, Н. Й. Кирина «Федераційного геройства» вже задерла копита до гори. Герой і.. решта вже цілком опустили вуха і хвіст на діл. Від колишньої «величавої дурійки» лишились лише «ріжечки та ніжечки». Після задачі «препереднєє» і «по стратегічних» цілях, ще лишилось «в посіданю кирині» кілька десять тисяч кругленьких, з красною головкою «лібертн» на них... з рутенського дня. Ніхто про се ні... слова. Ніхто ні... гугу, ані телень!

Там темно, як в лісі в ночи...

Ню Йорк, Н. Й. (Агенція т-ва Хрущів). Делегата вже морожено й розморожено. Тепер його герой возить на пушкарі від жидівського сірого дому, на 2-ій свию, до «Іскри», звідтам назад і т. д. Куций та короткий шваґер з желізними правами з патріотизму заручив ся в айриську Цереру з монетою і...... раптово полинув собеєем «на ґварантований, пчільний, мід» на Вест-Фармі, накивавши по Енейовому пятами на Бовері.

[illegible]

На городі бузина,
А у хаті дядько:
За те тебе полюбив,
Що на небі місяць.
На фірманції Гарасим,
А в стодолі ґорощі:
Тому тебе покохав,
Що кобила сіра.
На улици хуртовина,
А на горі заєць:
Тим я Саву сподобав,
Що крейцар є круглий.
Викопала'м бараболю,
Посадила'м ріпу:
Подивіть ся, люди добрі,
Що то за цибулька.

(Передрук за дозволом з «Іскри»).

РОБІТНИЦЬКА ДОЛЯ.

Много літ минає, як народ в неволи
Ходить по зарібках, глядаючи долі.
Гей вийди, доле, із води,
Визволь нарід із біди!
Не вийду, народе, не вийду, соколе,
Хоч рада бим вийти та сама в неволи,
Гей у неволи, у ярмі,
Під дукарським караулом у тюрмі.
Мене нещасливу робітницьку долю,
Запапастили в тяженьку дукарську неволю.
Гей, у неволю, в кайдани.
Ненаситні ті звірюки тирани!
Робітницьков кровю поля сполонили.
На так ґарнім світі руїни зробили,
Розшарпують тіло, кости роскидають,
Задля тих неробів зиски добувають.
Малолітні діти в заводах працюють,—
Дорослі особи за ринки воюють.
А вже час приходит, вибила година,
Розгромить кайдани робітнича сила,
Поломить окови, рабунки скасує;
Свобода-братерство в сьвіті запанує.

М. Малофій.

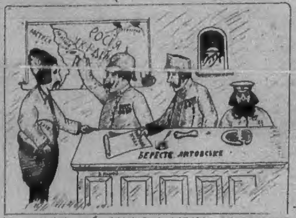

НА МИРОВІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ В БРЕСТЮ ЛИТОВСЬКІМ.

Німець (до Українця) Анубо, сусідо, годімось. Чого ж ще хочете? Кум Австріяк дає вам за дурничку Холмщину. беріть, не дивіть ся дарованому коневи в зуби. Кажіть кільки даєте збіжа в придачу за мир.

Австріяк: Підписуйте, Грицю, отут сей папір і згода. І ви й ми немаємо часу. У вас у хаті усе йде коміть головою, тай чи з сусідами Жаном, Джаном та Джіовані маємо ще дещо до меж вновитись.

Українець: Та воно чуєте не зле. Ліпше, як той каже, зла згода, як добра ворожнеча. Але.... як кум Афонька?....

Німець: Що вас Афонька обходить. Чи ви з ним не розділились.

Українець: Та воно так. але.

Большевик: Мм, се зле. Бачу, що Німець хоче відлучити нєнє від втручаня в Українські справи. Чекай, Грицю! Тра буде в тебе Київ відібрати

Любка та милий.

Любка: Чуєш милий ти мені купи гарні черевики а я тебе 20 раз поцілую.

Милий: Ні ти купи собі сама сі черевики а я сповню се ціловане за двох.

РОБІТНИЧИЙ ОТЧЕНАШ.

Во время рабства, і гнету і сьвітового морду. Амінь. (Три раза на нуту: «Во имя отца».)

Кате лютий! буди проклятий за угнітане отців наших. (На нуту: «Боже милостивий.»)

Душегубе земський, засмутителю, душе неправди! ти всюди еси, рабунки исполняєш. Затемнителю благих працюючих ради тебе! Перестань вже мордувати кости наші; пропадь в багно і всели ся в нім, а ми очистимось від неволі твоєї. Амінь. (На нуту: «Царю небесний.»)

Ненаситні жерці! помилувалисте нас нечуванов дорожнечов та недостатками. Владики та попи! Телепаєте скатованим Ісусом на полях битви. (На нуту: «Пр. Тройце.»)

Нам сей гніт не милий! (На нуту: «Господи, помилуй!»)

Неслава дукарам та їх підлизням по вічні часи. Амінь. (На нуту: «Слава отцу.»)

Гнобителю наш, иже еси на земли! Да погибнет керма твоя! Хай пропаде їстноване твоє. Хліб наш загарбаний тобов возьмем самі нині-завтра. І ти мусиш нам ся уступити, так як ми ся уступали перед нахабством привілеїв твоїх. Не поведеш нас більше на заріз; ми потрясемо твоїми тронами. Амінь. (На нуту: «Отче наш.»)

Не прийдемо уже більше кланяти ся вам, пявки людські а візьмемо вас до відвічальности за ваші варварства; за що жде вас кара по заслугам вашим. (На нуту: «Прийдіте поклонімо ся.»)

Европейське революційне повстане, радуй ся! Похвала тобі в нинішнім цівілізованім сьвіті, і благословен поступ дія твоїх, яко злучило еси в партію визволу зпід тиранів народи наші. Амінь. (На нуту: «Богородице діво.»)

Хай запанує всесьвітний загальний страйк! Да буде мілітаризмови вічний конець! Без міри пролята невинна народна кров, да відомщена буде. Амінь. (На нуту: «Боже милостив.»)

Во время рабства, і гнету і сьвітового морду. Амінь.(Три рази.)

М. Малофій.

КРИТИЧНИЙ ОГЛЯД Ч. 1. «УКРАЇНИ» ВИДАНЯ ДР. ОЛ. СУШКА, ЗРОБЛЕНИЙ СПЕЦІЯЛЬНО ДЛЯ «КАДИЛА» ПРОЦЕМ ХОМУТОМ З ПИТСБУРГУ, ПА.

В ч. 9. «Робітника» я перечитав статю; «Не для нас Україна!» т. Д. Бориска, в котрій він зкритикував др. Ол. Сушкову «Украйну» геть на глум. Я завжди годжусь з ядерною критикою т. Д. Бориска, бо велика в ній ратиця і знане. Отже купив і собі одно число «України», щоби переконати ся, чи воно так.

Розгорнув до першого образка, а там так і пахнуло клерикалізмом. Пише, що тот вобразок написав якийсь Карракочі ще у 1600 році. А нас що се обходо, що знавці штуки визнають тот вобраз за добрий, коли він мені цалком злий,

А попри тот вобраз патрет проф. М. Грушевського, презеса буржуазної Української Ради. А чому не Леніна, або Троцького?

Потім голі дівки з сиинаків вилазять. Се не правда, бо русалок в сьвіті нема, най Сушко йде на село людей дурити, а не нас сьвідомих робітників!

Попри тоті дівки смерть з трембітов на кони, а підписано «Війна» Отже Сушко хоче, щоби ми любили мілітаризм. Бачите, куди стежка в горох?! А потім аж водинайцять вобразців з жовнерами. Чи то робітникам треба знати, які в сьвіті є канони, та як воюють?

Також видно Сушко банує за російським Николушков, бо подав його потрать. Пощо нам його вособи знати? Ми на докторів не вчимось. А що тягне вовка до ліса, видно з того жи з усієї Москви повізбирував самі церкви та дзвони. А один дзвін такий великий жи такого не було в сьвіті й ни буде. То хай собі Сушко у нім друкарню своєї «України» поставить та на в покій собі задзвонит.

А потім подав «Ілюстровану всесьвітну історію». А я спитаю вас, товариші робітники, чи годні ми повірити, жи то всьо правда? Чи Сушко сам то фотографував сперед тисяч років? Він лише гроней наших хоче, а його наука пса варта!

Відтак повімальовував голих дівок знов під заголовком: «Ожесть Раден». Себ увійшло, але не дуже віразні вобразки.

Далі Сушко плаче за російськов царицев Катеринов II. та за австрийськов Елисаветов нашого Франца Юзька жінков. Се під вобразом «Руїни Царського двірця», наче він там був! Га?

Потім учинив нашому славному гетьманови Хмельницькому вослячі вуха! Ліпше б було, жеби собі їх причинив!

У тім бібліографічнім романсі Ґальшия Княжна Острожська теж вобрав матки боскої. Гей, пане дохторе! повісь його собі там, де що дня пішки ходиш, а нам голови богами не завернеш, а ні біблійов, жи тот дурноватий Скорина тобі тлумачив! А тепер я запитаю того шолудивого доктора від хулери, що то значить «Ліріка» і пощо він її причипив до Лесі Українки, та най ни хвастає, жи він камрадував з Павликом, бо Павлик на таких докторів і дивитись ни хтів.

Мазепиних панегириків теж просимо нам не чиплята, бо Мазепа був хрунь, а нам треба ся вгарнізувати у робітничу партію, а гетьмани хай пропадуть. А в той бік де про «Новий Завіт» кажеть ся, я нехочу й дивитись.

А тепер скажу Сушці, жеби сів на тот мілітарний літак враз своїм дяком Туркевичем тай хай летять у Европу ... погани, а нам і нашим дітям голови не закручує, бо ми закрутить. То брихня, жеби у Австрії стільки було пшениці, бо там люди з голоду мрут.

От жи кажу вам, товариші, як т. Д. Бириско, жи тота Сушкова «Україна» ни для нас, а скажімо йому, так як він нам тов самов лайков, жи на сторінці послідній його «Україна»:

"Nam et ipsa scientia potestas est!"

Хоч я тоту «Україну» дурхни читав, бо знаю, жи там нема жадної науки.

А читаймо тоту науку, що нам т. Д. Бориско подає, бо він такий вчений, як і ми, і знає чого ми робітники потребуємо. Долів докторів! Ганьба Сушці!

Проць Хомут.
Питсбург, Па.

ХТО СЕ?

1. Дурненьке, маленьке,
Молоде, зелене —
Деколи галасує,
Мов песя шалене.
(Сидить у Скрентоні, Па.)
2. Павук не павук,
Жаба не жаба,
Має трохи й наук,
А подібний до драба.
(Пише в Скрентоні, Па.)
3. Ні пес, ні баран,
Ні когут моторний:
Має з піря жупан
І хвостисько чорний.
(Десь коло Клевленд, О.)
4. Говорив він і гукав,
Ефіяльтом був,
Рицарем ся називав,
Осою віп гув...
Й сів в кальошу.
(Десь коло Ню Йорку.)
5. Драбом він був,
Ефіяльтом він є;
Лиш на честь він забув;
Є дурниця: він жие....
Графом він також не був,
А й тепер ним не є—
Тож, вігадніть, хто він є?

Д. Памлух.

«НАРОДНА ВОЛЯ» ПІДСОЛОДЖУЄ СВОЇХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Отче Проколупію! У нас в Стейтах буде дуже солодко. Дивіть ся:

ДАРУНКИ ДЛЯ ПРИХИЛЬНИКІВ «НАРОДНОЇ ВОЛІ»
МІД! МІД! МІД!
Правдивий, Пчільний, Пахучий

Кождий хто веднає одного нового передплатника для «Народної Волі» і пришле нам за него цілорічну передплату, 3 долари

ДІСТАНЕ В ДАРУНКУ ТРИ ФУНТИ МЕДУ

За пересилку аж до Вашої власної хати заплатимо. Такого смачного та солодкого меду ви в Америці певно ще ніколи не їли.

Сей мід буде солодною несподіванкою для Вашої родини.

Що Ви на се скажете?

Скрентонець.

Маковіїдь. Що «Н. В.» береть ся підсолодити своїх читачів медом, трома фунтами кождого — се якраз робить на часі. Видно, що редактори тої часописі мають якесь сумліне, що зрозуміли, що до їхньої писанини треба конче по три фунти меду, аби приятелі позіставались приятелями. Хоч до Канади «Н. В». заборонена, але варто, щоб бувші передплатники і собі зажадали на рахунок своєї недокінченої передплати... Але в тім разі, коли той мід дійсний, а не роботи самих панів редакторів.

о. Проколупій.

Скрентон, Па. Кождого дня Брисько без милосердія пожирає за никля пінаців і.... все обстоїть в порядку. Біблія вже не має ні одного з чотирох ріжечків: Бриско їх всіх зі злости повідкусував... Вчора цар Давид викупив на корті в Скрентоні «варант» на цуця за вламлюване ся в його царські фамілійні справи......

Обявленэ о. Проколупія.

Про первородний гріх.

1. І поклякав мене Властитель сьвіта: Проколупію! І відповів я; Ось я, Господе! Чого хочеш від слуги свого?
2. І сказав мені Він: Візьми перо своє і спростуй неправду віків.
3. Господе! закричав я; Чиж мені мізерній порошині простувати не простоване? Віки покрутили, хай віки й випростовують.
4. Проколупію! Чи не дід садить грушу, а аж онук рве з неї грушки? Чи не криве дерево росте в лісі, чи не нетесане каміне в горах, з котрих ставлять рівні будинки?
5. Правда твоя, Господе! Але пощо власне мене покликаєш зробити се? Чи не встануть на мене вороги правди твоєї з усіх чотирох кінців сьвіта, чи не збурять проти мене темряву людську, чи не сконаю я під деревляною пилою злоби їхньої?
6. Проколупію! Проколупію! Не твої слова випускаєш з уст своїх! Чи проводир, що переводить караван через пустелю, чи скаже він: Стану тут серед піску, бо не вірять мені, що вже оаза з водою недалеко?
7. Ні! Він буде кричати: Ідіть шавдче, бо порятунок ось близький.
8. А хоч і вбють його, так не маючи вже краплинки води скажуть: А ходімо в тім напрямку, що казав він, може справді є вода там:
9. І як знайдуть воду, тоді роздеруть на собі одіне своє і гірко будуть оплакувати кріваний вчинок свій.
10. Господе! А що тому з того, що жите йому відібрано?
11. Проколупію! А чи не раді би ти, що неповинні діти батьків убійників від смертної спраги порятовані?
12. Чого ж ще вагаєш ся? Чини волю мою!
13. І закричав я: Боже мій! Правдо моя! Ось я! Підперезана до роботи поясниця моя.

ГОЛОВА II.

1. Слухайтеж, що каже Господь:
2. Ой, ви нерозумні! Доки ви будете вірити вигадкам нігаданим темнішними від вас? Доки будете спиратись на кулі, коли годні ходити власними ногами?
3. Чиж не чули, що сказано: Чи ж ви не боги? А коли боги ви, тож будьте всевідучими.
4. Ось каже Господь: Чи не прощаю я гріхи сотворені? Звідкиж ви вигадали, щоб я карав за несотворений гріх?
5. Чиж не батько я сьвітови? Як же б я міг розіпяти одного з синів моїх запро задоволене гніву мого, котрого Люба і Правда не мають?
6. І сказав я тоді: Господи! Чи Адам з Евою не переступили заповіт твій, і чи не согрішили і чи через те не ввійшов у сьвіт гріх, а з гріхом смерть?
7. Чиж не звідтам гріх батьків на дітях їхніх?
8. Проколупію! Читай ще раз.
9. І розгорнув я книгу і читав: Ваібра Елогім ес **га-адам** бецалмо, бецалем Елогім бара ово; захар ункебта бара о-вам.
10. Перетлумач мені! сказав той, що був у початку початків.
11. І перетлумачив я: І сотворив бог людство після його подобини, після подобини божої сотворив він його; чоловіка та жінку сотворив їх.
12. Деж ті Адам і Ева, і звідки ти взяв їх? Чи ж не стоїть там: га-адам*)? що значить людство, або чоловік.
13. Так, Господи! Але дальше стоїть се: Ева, змій, спокуса та гріх.
14. Проколупію! Чиж не знаєш, що-то міт казка з землі вавилонської, чи не читав ти «Сім табличь сотворення сьвіта» царя Гамурабі, що жив коли ще Аврам був у чреслах прапрадідів своїх.
15. А як же тоді переступство прародичів? Те яблуко знаня?
16. Чиж люди не діти мої? А коли діти мої, чи не мають вони знати усего, що знає батько їхній?
17. Так завіщо ж сказав ти їх нагнате з раю, Господе, коли не согрішили вони?
18. І сказав Господь: Жадного такого Адама з Евою не було, кажу тобі, не було кому грішити, не було кого й карати, Проколупію!

ГОЛОВА III.

1. Слухайте, що каже Господь:
2. Чого ви позавертали голови назад і приглядаєтесь у темряву минувшини, а не бачите сьвіта навколо себе?
3. Чому вірите в сьвідоцтво дій, що ви не бачили, а не хочете вірити тому, що на ваших очах діеть ся?
4. Ой, кодло невірне! колиж ти вічнеш слухатись пророків моїх? Коли приймеш від них обявленя мої?
5. І сказав я: Господи! обявленя твої переховані в нас.
6. Що Мойсеєви обявив ти, і що сьвятий Павло пояснив нам, усе з нами:
7. Що, через Адамів гріх смерть панує над нами: і що Христос умер один за гріхи усіх.
8. А коли кажу тобі, що не було гріху того, бо не було Адама такого! Се міт-байка народу семітського вавилонського.
9. Чом же сего не обявив, Господи, батькам нашим?
10. І як розуміти твої обявленя патріархам та пророкам твоїм?

му часу його обявленє. Що
11. І сказав Господь: Кождо-малолітки знають то їхнє знане, а старшим треба більшого
12. Чабанам гебрейським казки їхні, а сьвітови теперішньому наука його.
13. Чи не знаєш, що кажуть Ляпляс, Дарвин, Гекель, Вельше — пророки мої?
14. І скричав я: Господи! які ж вони пророки? то проклятники сьвіту сего!
15. Проколупію! А котрий з моїх пророків не був проклятий, і кого признав сьвіт сей?
16. Мало є зрячих, що бачуть дороги мої. А сліпий не побаче, поки очі його не пічнуть дивитись.
17. Хто обявив діла мої сьвітови, той і пророк мій.
18. Отсе, що тичить ся гріху прабатьків наших,

ГОЛОВА IV.

1. Слухайте, що каже Господь!
2. У старовину досить було людям казок, бо були вони тоді в стану діточім.
3. А тепер людство доросло до розуму свого і до віку свого.
4. Ось, що обявляє Господь: Не було первородного гріху, бо не було тих казочних ні Адама ані Еви, не було кому гріх учинити.
5. Людство повстало з розвитку живих істот одної з другої; про таємницю сю обявив вам пророк Дарвин з учениками своїми.
6. Колиж не було кому грішити, не було кого й з раю виганяти.
7. А як не було гріху первородного, не було нащо богови сина свого на муки віддавати.
8. Слухайте, що каже Господь: Повідтулюйте уха свої і споглянте навколо себе незавязаними очима.
9. Не складайте зла свого на дідів своїх. І непоможе вам смерть синів божих, хоч би Я щодня ви по одному з них роспинали. Не морочте один одного сказкою гріху первородного.
10. Станьте зрячими та всевідучими, не віруйте, але знайте, а знаня визволить вас. Амінь.

*) По старо-гебрейському «га-адам» буде «людство» або «людина». В українській біблії се слово зле перетлумачене словом «чоловік».

ЯК ШВЕЦЬ ДІСТАВСЬ ДО РАЮ

Набрав чобіт у мішок,
На базар спішить ся,
Щоб з чобітьми на сей раз,
Йому не спізнить ся.
«От щоб господь допоміг
Чоботи сродати,
Маю-би я тоді за що
Собі погуляти.
Ще нині на ярмарку
Гарненько напю ся;
За решту, бог поможе,
Завтра похмелю ся».
Як сказав, то так і сталось,
Добрий торг попав ся.
Свого слова не змінив.
До шинку потяг ся.
А там собі «по одній»,
Набрав ся в охоту;
Ледво стоїть на ногах,
Як вбогий в суботу.
Що до дому вже пора,
Ще він пам'ятає,
Бере фляшку у кешеню;
В дорогу рушає.
А в дорозі як взяло,
Нема що робити,
Паде швець у болото,
І спить як убитий.
Під ту хвилю з міста граф
До дому вертає;
Доїхавши до шевця,
Кучера питає:
«А се видно чоловік,
Чи пяний чи вбитий?
Ану злізь та роздивись,
Може справді вбитий?»
—Ні не вбитий, а живий,
Набравсь за богато. —
«Берім його з собою,
Зроблю йому сьвято».
Привіз граф го до двора,
Забрав до кімнати,
Убрав його у своє,
І положив спати.
Скликав свої служниці,
Почав їм казати,
Що узавтра хоче він
Штуку розпочати:
«Ви вдасте за ангелів,
А я вдам за бога,
Тай судити будемо
Пяницюгу того.
Вікна позачиняйте,
Засвітіть лямпади,
Й не будіть до раня,
Дайте 'му проспатись.»
Шевчик рано пробудивсь,
В страху розглядав ся,
А як глипнув на себе,
Ще гірше зляквв ся.
— «Матко божа! де я є?
І щож се коїть ся?
Чи се справді на яву,
Чи се мені снить ся?
Боже мій! се на яву!
Ага, я вже знаю!
Вчора певно я помер,
А тепер я в раю.
То се такий має бути
На небі рай в бога?
Але щож се, що в раю
Невидко нікого?
А може то і не рай?
Таж дерева ростуть.
От се диво так диво!
Та щей квітки цвітуть....
Тіш ся, душко, бігме рай!
Бо й пташки співають....
Та що се нема святих?
Певно ще не знають.—
А голову так ломить,
Негодей дивитись:
Ох, щоб скорше, та попрошу
Чогось похмелитись.»
Ті собі підслухують,
Що він розмовляє,
Аж тут у біле вбраний
Ангел убігає.
«Ти вже, душко, у раю,
Старайсь негрішити,
Будеш вовіки вічні
У сім раю жити.
Що забагнеть ся тобі
Скажи сам до себе:
Чи там їсти, чи пити,
Принесу для тебе.»
Ангел вийшов з раю,
А швець зостаєть ся.
Глянув кругом й на себе,
Тай нишком сьміеть ся:
«Хі, хі, хі! чиж варто було
На земли бідити,
Як на небі у раю,
Так хороше жити?
Але то я не обачний,
Тай неоканний,
По що було умирати
Під час як був пяний?
А тепер голова
Як баняк розбитий,
Щей не знати чи пускають
По раю ходити.
Ага... Я хочу пити!
Чи що буде стого?
Чи принесе що доброго,
Чи може нічого?» —
«Чого, душко, забажала:
Молока, чи чаю?»
«О мій, анголе святий,
Сего не вживаю.»—
«Води може? може квасу»?
«Усе не до смаку....
Можеб, анголе, святий
Горілочки чарку.»—
Сего певно в нас нема,
А втім я незнаю,
Почекайно я піду
Перш бога спитаю.»
«Щоб хоч трохи господь дав
Хоч язик поляти;
Може буде трохи краще
Голова стояти.»
«Осьде маєш. Але знай,
Я всю тут лишаю,
Як випеш більш як чарку
Виженуть геть з раю».
— «Ов... як тутки в раю твердо?
Треба уважати...
Е, най собі жартує,
Треба починати.....
Такісінька як у нас!
І деж вона взялась?
Може се та, що в мене
В кешені зісталась?
Чияб вона не була...
Щоб тут пригадати,
Щоб випить з половину,
А чимось долити?
Будь здорова, душечко!
Якось воно буде;
З відси виженуть тебе,
Підеш межи люди.
От, щоб жіночка моя
Тоє усе знала,
Вонаб зараз померла,
І дітей забралаб.
Ну колиж ся святенька
Могла дати пити,
Най же дає мені ангол
Трохи закусити...
Їсти!» Ангол враз прибіг:
«Що ти забажала,
Булки з медом, чи з маслом,
Чи хліба, чи сала?»
«Добре, хранителю мій,
Прошу зачекати;
Чи не мігби я сюди
Жінку й діти взяти?»
«Я би радо сказала,
Та сама не знаю,
Почекай, а я піду
Бога роспитаю.»
«Радуй ся душко в раю,
Нічим не жури ся;
Буде жінка, і діти,
Пий та весели ся.» —
З надією, що будуть
Скоро в него гості,
Випив всю, і незабаром
Простягсь на помості.
«Бог» із ангелом прийшли
Щоб шевця судити,
Та вже не було кого:
Лежав як убитий.
Ах, пяницьо! каже «бог»:
Не дождав і суду.
Беріть назад у болото
Прокляту обладу!»
Тогди його забрали,
Поклали на віз,
І кучер у те саме
Болото відвіз.

А скільки було дива
На коли проспав ся,
А ще більше наколи
Додому доїхав ся.
Та не хочу вже писати,
Дальше розтягатись,
Бо про дальше хто не знає
Може здогадись.

Паламар.

ЖІНКА, ОГОНЬ І ГРОШІ.

Жінка, як огонь, добра як служить, а лиха як запанує.

Жінка, як огонь: на погляд красна, коли доторкнеш ся, так і попечеш ся.

Огонь своєю горячістею пече хліб і иньше; жінка пече словами чоловіка.

При огнях варять ся ріжні страви; межи жінками варять ся ріжні «пльотки».

Поломінь огня пнеть ся в гору; так і жінка пнеть ся, коли вберesь в новий «дрес».

Коло огня можна загрітись і попечись; так і коло жінки можна загрітись і попечись.

Розгорілий огонь можна загасити водою; «розгорілу» жінку можна загасити новомодним капелюхом.

Огонь розпалює желізо; жінка розпалює чоловіка.

Гасити оливою огонь те саме що вмовляти жінку сварливу.

Як з огня дим закурить очи, так жінка своєю сваркою «закурить» чоловікови розум.

Огонь ліпше горить як вітер віє; так жінка більше і ліпше говорить, коли випе« віски».

Погоріти, а оженитись все одно.

Як желізо стає мягке коли його поставить ся в сильний огонь. Так чоловік стає «мягкий» коли жінка зачне колонего «щебетати».

З огнем, і з жінкою гра не безпечна.

З богатьома грішми все можна купити; з гарною але нерозумною жінкою все можна втратити.

Міліони гроший можуть поміститись в малій коморці,; але дві жінки не помістить ся в одній палаті.

Дніпренко.

Вечеря.

— Вставайте, тату, вечеряти!
— А хліб же є?
— Ні, нема.
— Вечерийтеж діти самі, бо я розіспав ся.

Стрілець.

Як стрельнув у качку,— так і вбив. Та тільки продове піре само полетіло і мясо занесло.

THE KADYLO

The Canadian Ukrainian Humoristic Gazette, issued every 1st & 15th each month; The KADYLO is the best medium to reach 200.000 Ukrainian in Canada and 500.0000 in the United States.
Subscription in Canada $1.00; United States, $1.25 per year.
Advertising rates on application.
Address: The KADYLO Box 64 Toronto, Ont.

„КАДИЛО"

гумористично-сатирична газета. Виходить 1-го і 15-го кождого місяця; видає КАДИЛЬНИЙ ВИДАВНИЧИЙ СИНОД. Передплата на рік: в Канаді $1.00; в Злучених Державах $1.25.
Поодиноке число 5 центів.
Редактор П. Крат. Співредактор М. Буртняк.

"KADYLO"
BOX 64, TORONTO, ONT.

СОН РЯБОЇ КОБИЛИ.

АБО РЕДАКТОР «У.Г.» НЕСПОДОБАВ НАШ ГУМОР.

Гвалт! Іскро, Осо, Сміше, Вуйку! наша гумористика неподобаєть ся редакторови «У. Г.»! Ой, Леле! А винна тому Парани з Сьміху; вона так роспикла своїми листами кавалера пана редактора з «У. Г.», що він більше не годин витримати з нашою гумористікою і роспочав на нас усіх похід, аби ми замовкли, бо ані наші редактори, ані дописувателї на гумористиці не розуміють ся. Що до Парані, то хай вона сама поміркує та пожалує старих кавалерів з того гатунку, як Котляревський каже:

«А ті, що вік свій не жинились,
Та по чужих кутках живились»... . .

Себто Паранїна справа, се дамська квестія, до котрої «Кадило» не втручаєть ся. Але редактор «У.Г.» незодоволений з того, що ми зачіпаємо попів. Каже, що попи се такий «стоф», котрий до гумористики не надаєть ся. Хіба одиниції. Але і тих одиниць не вільно рухати. Колиб тепер редактором «У.Г.» був п. О. Жеребко, а то ж по росильованю з Будкови та по Саскатунськім зїзду, плач за попами, відроджене клерикалізму в «У. Г». якесь надприродне. А може тільки були притаїлись—Га? Як ви хочете, любі посестри, але «Кадило» на заяви редактора «У. Г». не пристає. Те деж більшого матеріялу нам брати, як не з попівської обори. Там такі пікеси є, що тисячі Параньок того не втнуть: зводженя чужих жінок, дівчат, трагідії з кухарками, випадки на сповідях з Євиним родом, утеча вотців духовних з парохіянками до Америки, Юльки, Ганьки, Малинки і їм же несть числа—ик се все полишити? Ні! Хоч би редактор «У. Г.», не знати що казав! А про ті тихі болотци де чорти водять ся? про ті монастирі? про ті фабрики анголів? про сестер непорочного зачатія? Мовчати? Та як ми можемо замовкнути, коли навіть пси по фармах про те знають не то що люде! Не бійтесь і не зважайте на авторітет редактора «У. Г»., бо бути редактором се не дуже тяжка річ, а особливо в Америці. Що до попів, то за нами більші авторитети, хоч би такі, як Волтер, Бильзак і наш покійний Шпитько.

Також не даймо на глум редакторови «У. Г.» наших патнерів Табачнюка, Посторонка, Телебуха, Головода, Мотуза, Хомута. Бо вони вчились там дей д. Кудрик на екстра геньках, і хай він не задаєть ся. А що ті инакшою мовою пишуть, бо вони з иньшого повяту, але часом гудзаі пришиють не согірщ від редактора «У. Г». А коли котрий у чім попшортае ся, так люди бачуть і собі за ними не підуть.

Отже ще раз взиваю тебе, гумористична братіє, не зражайтесь з критики редактора «У. Г.», бо йому нема чого дивуватись. А гайда далї розвеселювати нашу заморську Україну.

Ваша посестра Редакція «Кадила».

ДО ТИХ ЩО ПОПЕРЛИ «КАДИЛО».

Любі Приятелї! Ми певні, що Ви з великою радостею побачили, що Ваше сьвяте «Кадильце» підросло на 16 сторінок. А се сталось тільки завдяки Вашій енергійній праці, Вашому щирому попертю, Вашій агітації за передплатою, та «ладном», які Ви розвинули на користь «Кадила» через сі два минувших тижнях. Мовляв, як дбаєш так і маєш. Попрацювали, от і маєте побільшене «Кадильце», маєте собі більше «духовного корму».

Але на сім нам не спинятись. Ми маємо далї рухатись до нашої конечної мети. Ми «Кадилом», його сьміхом та сатирою розбиваємо старі погляди нашого народу. Але на томість треба щось дати нового, треба нашим молодим вільнодумцям наукових аргументів, на які вони моглиб сперти ся в дискусіях з людьми старих поглядів. Задля се редакція «Кадила» хоче видавати раз на місяць одно число «Кадила» в серйознім тоні, в напрямку наукового критикованя та поборюваня всілякої тьми в нашім народі.

Отже, любі Приятелї Вільної Думки, до праці! Рухніть ся! зберіть ті потрібні фонди і поставте справу поширеня вільнодумства між Українцями, так як воно має бути.

Хай жие Вільна Думка між Українцями! Хай жие і розвиваєсь її робітник «Кадило»!

ПРИШЛІТЬ «КАДИЛОВИ» АДРЕСИ ВАШИХ СУСІДІВ ТА ЗНАЙОМИХ!

Помагайте ширити вільну думку помежи наш нарід. Пришліть нам адреси Ваших сусідів та знайомих, а ми вишлемо їм оказове число «Кадильця».

Адміністрація «Кадила.»

БОГ ТВОРИТЬ ЕВУ З АДАМОВОГО РЕБРА.

Сей образок не вигадка якогось недовірка, але взятий з католицької книжки "Speculum Solutis" або по-нашому «Зеркало Спасеня», з підручника до інструкцій католицьких черців о.о. Мендиканів. Католицькі письменники XII—XV с.с. дуже любили сей образок, і ми його подибуємо у багатьох иньших церковних книжках. Отець Проколупій сподієть ся, що сей образок сподобаєть ся і його парохіянам.

ВІДПОВІДИ НА ЗАПИТИ.

Никола М-ч Гайс, Саск.

Щоби Вас любила твердо християнська дівчина, то її треба добре накурити «Кадилом», попід ніс і записати до парафії о. Проколупія. А сей прочитає її утрене зі своїми дяками, паламарами і лямполизами. Так, що не треба буде її гіпнотизувати Будковим причастієм, а тоді вона, хоч би і яка тверда християнка, буде Ваша на віки.

о. Сафат—діякон.

ВІРНОМУ ХРИСТІЯНИНОВІ З БУКОВИНИ ДМИТРОВІ ГИЛЬЦІ.

Гайс, Саск.

Ви як хочете, щоби Вам добре вродило ся на фармі, то погноїть її Будковим казанем з врочистого сьвята, а побачите добрий урожай, (але аж на семий рік) А як хочете таки на сей рік, то дайте «Кадилови» хоч копу таких о $$$, а воно підкурить Вам Вашу фарму, так що самі ангели будуть родили ся.

о. Сафат—діякон.

В полонинї.

Тато з сином пасуть маржину, а одна худібка така влазлива, що все пхаєть ся в чужу полонину.

Син: Йди но, мой варе, заверни маржину.

Батько: Йди ти.

Син: Та йди, старий котюго! та дам ти тютюну в люльку.

Батько: Али ци даш?

Син: Говори до дурня щераз! та як кажу що дам, то дам.

Вугле є тепер в дорозі до Ню Йорку. І літо також. Певно вони обидва прибудуть нараз.

КАТОЛИЦЬКІ ВІСТИ.

Скрізь біда, а в католиків найгірша. От приміром голова греко-кат. бурси ім. митрополита Шептицького п. О. Харамбура дістав сака і то такого, що навіть в члени греко-кат. церкви нехочуть його приймити.. От гудз!

„Пане О. Харамбуро! Ви свящіть на католиків, а вступайте до парохії о. Проколупія. А ми Вас зробимо завідателем нашого синоду; ну і будете на дальше носити «штерна» та щей такі, які звернуть на себи більше уваги ніж в порохнавім католицизмі.

Кохане подібне до горячої зупи: перша ложка пече, а друга вже зимна.

НА ПОШТІ.

Урядник: Вибачте, панночко,—чи не можете ви дати менї якого небудь доказу, що се дійсно ви.

Панна: У мене на лівім ліктю є бородавка.

У ШПИТАЛИ.

Молода дівчина — патріотка питає раненого жовніра:

— Ви стріляли в Німців?

— Так...

— Отсею скаліченою рукою?

— Так...

Дївчина нахилилась і поцілувала забандажовану руку.

Коли вона пішла геть, товариш раненого каже:

— Дурню! Чому ти не сказав, що ти кусав Німців?

ПОТІХИ ДЛЯ СЕСТРИЦЬ НЕПОРОЧНОГО ЗАЧАТІЯ.

Ой, сестрички, не сумуйте!
Радість превелика!
Бо надали нам нового
Отця сповідника

Не такий як той старий,
Що не мав вже руху,
Що як котру сповідув,
Так вилївав без духу.

Порохнею вже смердів,
Кашлив на два боки;
З ним хвилинки перебуті
Здавались мов роки.

Нехай славить ся во віки
Архистратиг Михайло,—
Що тепер вже нас
Отець Попихайло.

На поставу він як дуб,
Голос, — мов з зільниції.
Ото красно він відправить
Нам службу сестриції!

Буде красно нам співати,
Гріхи відпускати,
Будем ми себе сестрички
В раю ся ввижати.

ЕДМОНТОНСЬКІ ПРАВОСЛАВНІ.

Вода в Північній Саскачеван — ріці сего року не сьвячена.

«Едмонтонський Джорнал» подає, що мешканці славного міста Едмонтону у великім страху, через те, що православні не мали кому і з ким на Йордан посьвятити води в П. Саскачеван — ріці. Сподіють ся, що через се буде на пів місяця скорше весна, як звичайно.

Клопіт великої ваги.

Старший брат православної едмонтонської церкви арештований за крадіж листів на пошті, бо де нема голови, там фіст не рухаєсь.

Дня 11-го січня арештовано брата з тутейшої православної церкви, Фреда Кліпарчука, за крадіж листів на пошті. Його опісля випущено на волю за зложеним запоруки на $9.000. Фред Кліпарчук сераний кацап і належить до тих вимираючих останків генгрени-кацапства, яке засадив був в Едмонтоні «небощик» Черняк.

Від часів рос. революції і повалення царя, кацапство тут гине. Черняк мусів самий втікати з Едмонтону до Стейт, якому грозив кримінал. З його приклонників одні, самі побачивши свій блуд, завернулись на праву дорогу, а иньші пішли зреформуватись до Іванової хати.

Петроградський образок.

Якась жінка (до міліціонера) Ось я вже дві години кричу, а жаден не обзиваєть ся!

Міліціонер: В чім річ, громадянко?

Жінка: Та мене ось тепер ограбували!..., Нічогісинько не лишили.

Міліціонер: От і добре. Тепер ви не потребуєте боятись злодіїв.

о. Проколупій

СТРАХІТЯ

одної великодної ночи.

Ділось се на Полтавщині під Лубнями в хліборобській школі.

Коли станеш на лубенських валах, що замикають вступ до міста з лукомського шляху, то зараз видко червоні дахи будинків тої школи, там на віддали трох ворстов, де гора кінчить ся, і дорога спадае у заступлену від очей горбами долину. По праву руку валів шумить ліс Кондратовського, а по ліву гора скочуеть ся до просторих лук річки Сули. Річка сріблястою гадюкою повилась попід горами поміж жовтого мори кучерявих верб, що саме роспускали свої пахучі бурульки.

Весна 1902 року. Така як і усі весни на Україні. Сині проліски закрасили подоли гаїв, червоний ряст розмалював їх як дорогу плахту. Блакітне небо, мов однолита кришталева ваза, покрило собою безкраї степи аж по Дніпрові гори, сонечко як личко русявої дівчини усьміхаеть ся до воскресшого до житя поля; хрущі гудуть над вишневими садками, і срібний місяць що ночі зіходить над селами чарувати зачувші весну серця чорнобрових Полтавщанок.

Але тої весни та краса не захоплювала Лубенців. Вони виходили стурбовані та вичікуючі на свої гори і все дивились туди на схід на кінець степу, де він сходив ся з небосхилом. Такий настрій був в Лубнях хіба тоді, коли в 1648 році сподівались Лубенці з Дикого Поля Запорожців з Богданом Хмельницьким.

Та не Запорожців виглядали тепер Лубенці, але чули, що тав в сумежних повітах за Полтавою пять сот тисяч селян порозбивали дідичів — поміщиків, забрали в них усі добра і поділили поміж себе панську землю.

Чули Лубенці і те, що цар вислав на нарід військо. Військо люто покарало людей; одних повбивали, других до вязниць забрали... Але се не спиняло надії в серці. Скрізь котилась чутка по степах: «Великодної ночі мають погинути усі пани!»

Казали, що хлопи з села Засуле уже приготовили сворі́ні, коси та сокири і тільки чекають, щоб піст скінчив ся, щоб вчути, як попи заспівають «Христос воскрес!» А тоді не лишить ся в Лублнях живої панської ноги!

Що ночі палали панські «якономії» присьвічуючи місяцеви дорогу, а панам шлях до утечі. Лубенське паньство, попи, крамарі та чиновники з незапокоенем готувались до «Великодня». Потішала їх тільки присутність баталіону піхоти, щщо був покликаний на оборону міщан та що-дня ради страху селян переходив з наїженими багнетами через базар.

Хлопи понуро дивились на «христолюбове воїнство», але сьвятий їх зна, що вони собі думали?

* * *

У великодну суботу з вечера, коли сонце сідало за Конанівський ліс, у великій клуні хліборобської школи, що там на убочу за сараями та стайнями відбувались «довірочні збори». Скликав їх молодий професор природничих наук Німець д. Фішер, а присутними були: син управителя школи гімназіяст 8-ої кляси Гриць, окоман школи, бувший фельтфебель, Йовтушенко, доглядач учеників теж бувший ефрейтор Ничипір Рябо-Кобила, коваль, як він себе кликав «викладач ковальства» Богданчук і несогірший пяниця від коваля огородник Федько Пищи-Муха.

Насамперед була відчитана д. Фішером «кореспонденція», а власне лист від управителя круглицького фільварку пані Скаржинської, котрий просив своїх приятелів приїхати до него, але конче у великодну суботу у вечері: «Бо пані поїде до церкви на цілу ніч.»

Розходилось дістати фіру. Круглик по той бік Лубень; від школи до Скаржинських шляхами через місто буде 6 верстов, а навпростець через села яких три. Одноголосно ухвалили щоб Гриць, пішов попросив у свого тата управителя дозволу взяти коня.

Той побіг.

Старий управитель саме тоді розливав з бутелї червоне, як добра кров, вишневе вино у фляшки, на завтра гостей частувати.

— Тату, чи ти поїдеш до церкви на всеношну? спитавсь побожно Гриць свого батька, увійшовши до габінету.

— Ні; усі професори та служба розходять ся по церквах на цілу ніч. Я мушу лишитись дома. Недай Боже який трафунок..

— А я мушу зараз їхати. Уже пята година. О шестій у нас в гімназії починають читати евангелію, и мушу бути там на час, брехав Гриць.

— Поїдеш з мамою та сестрою.

— Вони будуть їхати о якій 9-ій, я мушу бути на шесту.

— То візьми одного коня та огородника і їдь, коли так конче треба, — відповів управитель, навіть не обертаючись лицем до сина, точучи далі вино.

Грицеви тільки того й треба було. Користаючись, що батько відвернув ся, пхнув собі у кишені дві фляшки вина і побіг назад до клуні.

Випили за здоровля управителя, (дай йому Боже довгі літа прожити, що таке добре вино робить) і четверо з них помашерували собі яром навпростець до кононівської дороги; Гриць з огородником мали їх здогонити.

Стаєнні викотили з возівні «казанку». То був спеціяльний візок. Усі шруби порозхляпувались, бляшані крила повідривались, сам він розсох ся від довгого стояня в возівні; і коли котив ся за конем, то на пару верстов навкруги, чути було брязкіт і гуркіт тої «казанки». Гриць завжди брав сей візок, коли сподівав ся вертатись до дому поуз мости і через фоси. Сказано, господарська дитина... Для тої оказії і кінь був спеціяльний. Звали його о. Аверкій, бо був дуже подібний до старого круглицького попа о. Аверкія Калата — Богоявленського. Кінь був високий, сивий, з обшарпаною гривою і вимиканим хвостом, ходу мав широку, а сухий і тонкий мов тріска, на ребрах мож було грати як на цимбалах. Такий самісінький був і о. Аверкій. Лише була між ними ріжниця в роках: о. Аверкій — піп мав 70 років, але о. Аверкій — кінь ще тільки починав парубочити, бо мав заледво 18 років.

Колись о. Аверкій — кінь був огером.

В Круглику в о. Аверкія попа теж було богато селянських родин, в котрих діти були рідні лише мамам.

Піп бував пяний принаймні тричі на тиждень, але кінь тільки тоді, як панич напивав ся і заливав його силоміць.

Архірей вже давно махнув рукою на о. Аверкія, а управитель віддав Аверкія-коня на повну поталу Грицеви.

* * *

Ще не було шестої, як Гриць з огородником рушили з двору. Гримнули, задзеленькотіли шруби та бляха «казанки», закляпав на ребрах о. Аверкія хомут, загавкав величезний паничів пес Хапай, скакаючи попід саму морду коневи...

— Нарешті їдуть! — зачувши знайомий гуркіт, зітхнули з полекшою на серці камради, сидючи під кущами глоду над дорогою.

— Птру! — спинив Гриць проти них коня. Стали сідати. На візку був пляц тільки на чотири особи. Двох мусїли сісти на коліна. Тяженько застогнала «казанка» під таким ладунком; о. Аверкій відставив назад одну пару ніг, а другу далеко наперед, сіпнув воза, вигнув ся як кіт, потім знов простяг ноги і не рушив фіри.

— Стрівайте я буду йому за дяка, сказав окоман, скочивши

з візка і витинаючи довгу тернину. Сів на передку і, потягаючи коня вздовж хребта галузою, приказуючи:

Рушайте, ваше преподобіе, рушайте!

Кінь скочив як пес і візок рушив. Хапай плигав коло коня і гавкав, «казанка» греміла, окоман шмагав о. Аверкія без перестанку, заохочуючи його бічи. На сидячих у візку напав бадьорий настрій і вони гримнули:

«Засвистали козаченьки,
« В похід зу півночі».

Проїхали так пів верстви.

В окомана рука зболіла махати галузою і він пустив її до долу. Почувши, що його не бють, кінь став і хтів завертати до дому.

— Бий його ще ти, пане Нечипоре! — передаючи галузу доглядачеви, сказав окоман.

Знов молотила тернина хребет о. Аверкія; і знов їхали, весело вигукуючи пісні і впиваючись теплим, пахучим, житетворним повітрем української весни.

Дорога лежала в зеленій долині, а пообидва боки її стояли на горбах ще чорні без листя дубові ліси. Вечерьло. Високо в небі тягли на північ ключі гусей; сонце ховалось за дубиною. Уже смерком заїхали у село Будатець. Колеса «казанки» поринали по самі ступки в калюжах гноївки, що заливали собою як озерами улиці. Багато мусїли ужити «аргументів» окоман з доглядачем, переконуючи о. Аверкія словами, терниною та закаблуками зак він витяг їх на сухіще під горою.

Минали поуз попівську резиденцію. Коли минули попа, здибали молодого псаломщика, що він звадись на налигачу попівську корову.

Хапай скочив, гавкнув на корову, та задерла хвіст і пігнала вздовж улиці. Пес скочив до псаломщика.

— Хапай, назад! крикнув на пса Гриць.

— Чогож ви его цькуете на мене! кричав псаломщик, відбиваючись від Хапая ціпком.

— Та хто цькуе?

— А кажете, щоб хапав ззаду.

— Та се йому на імя Хапай!... Назад Хапай, назад!

Пес полишив церковного слугу і пігнав до собак, що зявились у ворожім настрою в воротах близчого обістя. І там уже летіла на всі боки собача вовна.

— Чи о. Півторацький дома? спитавсь Гриць.

— Дома, відповів псамюнк.

— Скажіть йому, що я перепрошую, що тепер не вступив до него. Нема часу, квапимось до Скаржинських, хіба повертаючи заїдемо, — сказав Гриць псалщикови, думаючи, що той знае, хто він такий.

— Добре, скажу... завмираючи від страху, відповів дячок. Він уроїв собі, що то були проводирі хлопських розрухів.

Ті поїхали... А в голові його став кривавий образ: «Се вони.... вони поїхали розбити Скаржинських, а повертаючи, заїдуть до о. Півторацького.... крики, кров, трупи, огонь!..»

Тремтючи усім тілом побіг дячок до резиденції. Піп здибав його коло фіртки.

— Батюшко! тікаймо!— Вони казали, що тільки впораються з Скаржинськими зараз повертають сюди!

* * *

Коли о. Аверкій виволік візок з камрадами на Пирятинський шлях, і в синім півмроці вечера зачорнів ся круглицький ліс і загавкали там на фільварку собаки, — д. Фішер простяг в напрямку двору свій довгий німецький ніс і через хвилинку старанно всапував в себе повітре, як той олень, коли виходить на небезпечне місце. Потім з чисто німецькою уявою сказав:

— Чуете, як пахтить від лїсу перцівкою?

Спинили коня і якийсь час усі вломповували своїми сапатками пахучий весняний вітер.

Єфрейтор додав, що чуе печене порося, фельдфебелеви почувсь вишняк, огородникови запахтів чистий спіритус, коваль казав, що він чуе печених индиків, а Гриць пригадав собі чорнобрових покоївок пані Скаржинської і, схопивши галузу, став потягати нею з усеї сили о. Аверкія. Той згадав й собі свої молоді літа і підбіг пару кроків. Дзеленкотіне від «казанки» покотилось луною по степу; пси заскавуліли на алярм у фільварку.

Нарешті підїхали до широкої обсадженої гілястими яворами алеї, котра замикалась двома баштами і брамою, зза котрої підводились мури і шпичасті дахи двірця панів Скаржинських. Сей двірець був дуже химерної архитектури. В нім вилупилось не одно поколіне панів Скаржинських, і кожде прибудовувало до двірця якусь частину покоїв, дахів, або башт, так що скорше виглядав на пасху на котрій газдиня поналїплює всіляких пишок з гори та з боків.

Теперішня пані прибудувала з правого боку одно-поверховий музей, сполучивши його з цілим двірцем вузоньким корітаром.

Сама пані теж була химерна (дай Боже їй здоровлечка), як і її двір. Лягала спати вранці, а вставала о 5 годині увечері. Хоч чоловіка мала, але тримала ся молодих управителів, котрих завжди мала двох. Одного до маетку, а другого до себе. Зимувала пані в Москві. Звичайно як і всі пани на Україні, гордувала українською мовою. Але чомусь дуже любила козацьку старовину-бувальщину і за її заходами зібраний був в неї великий український музей.

Повернувши в напрямку двору, наші гості спинили коня і якийсь час радились чи є пані дома? В усіх вікнах сьвітилось. Але ось сьвітло стало погасати; двірець пірнув в пітьмі.

— Се пані відіздить до всеношної. Відїдьмо трохи на бік, сказав Гриць. Але поки завертали ледачого коня, поуз них пролетів фаітон буланих коней, в котрім мелькнули білі намітки пані і її дочок.

Підскочив уппарений галузою о. Аверкій, гримнули шруби і бляха і «казанка» з гуркітом підкотились до дверий музею, мов під свою власну хату; о. Аверкій зітхнув свобіднійше, знав що звідси хутко не відїде. Ростанив усі штири ноги, щоб спати. Хапай звів тим-часом лютий бій з панськими псами. Пси втікали до сіней і там скажено качались і скавуліли під зубами Хапая.

Доглядач музею, Поляк п. Мечислав, вискочив до сіней з хати з цебром води і тільки таким робом розігнав витаючих себе собак.

Вибігали покоївки, вийшов управитель з лямпою, (той що від фільварку, бо той що від пані поїхав з нею до міста).

— Але то добже зробілі же сце пшеехалї!.. То уржнеми сен! кричав пан Мечислав заводючи дорогих гостей до дальших покоїв музею.

* * *

Тим часом на резиденції отца Півторацького стояв «плач і скрегот зубовний». Вістка принесена дячком, що «вони казали, що приїдуть» переполохала попа з родиною.

Грубезна попадя як сиділа на кріслі, так і не могла від страху рушитись з него. Лише казала: «Сьвятителі-угодники! Сьвятителі-угодники!» Але наймички ревали як корови. Одна впала на ліжко їмосці і лементувала, загорнувши голову в ковдру. А друга ревла клячучи коло ніг попаді і затулюючи собі лице матущиною спідницею. Дячок стояв в дверях, а коло него бігав високий, як «роменська верства», о. Півторацький зжовклий від страху і все питав ся: «Що-робити? Що робити?..... Андріяне!» крикнув на решті.

— Чого? — відізвав ся з кухні байдужний голос.

— Та й ди бо сюди! Ох Боженьку, то тобі байдуже, що ми усі сеї ночі маєм погинути?

В кухонних дверях зявилась постать в широких як два простирала вибійчаних штанях, в засмальцьованій сорочці, що здавалось від віку не була прана; в скуйовданій голові і бороді стирчало куряче піре.

— Чого? спитавсь попівський полихач.

(Далі буде.)

ГРИНЬКО КРУЧЕНИЙ ПРО МЯСНИЦІ ТА ПРО ЙОГО КЛОПОТИ З ЗЬИТЬИМ КАЛЬВІНОМ.

А жьиби тим кальвінам ні [illegible] ні покришки! А найвенц таки мому зьитьови, жи з того такий клопіт, жи через ту субординацію хоч сьи спродай тай гайда десь за Духоборами у тоту Брицьку Колімбію! Бо межи своїми годі вітримати. Инц кужни знае, жи уже по Різдві і жи тепер месниці. А йнк віра кае, жи аж до великого посту петниці і середа скасовані, і кужний хриценин мае їсти саме месо, бо потім у піст неволно. Бо так віра кае, жи неволно. Бо йнк піст заходить, то тра усі пательні віпалити, жибн ніц масного ни позістало, і жьиби з того якого гріху ни було. Ая... Кужни пожондни господар свою віру сповнити повинен, що до Месниц і не пожалувати одну, другу хвостину зарізати, а жьиби усе було ведлуг припису. Инц рано, в обід і ввечір мае бути месо, а риби уже ни волно. Индійини з резерви вже знають, коли привезти до Канори, бо вони так йнк і ми католіки, бо одної, мовлев, віри, ци йнк наш пан казав, жи з одного обродьку. Али я забув про тих кальвінів. Инц ни знау, ци сьи дочекаю розговіти сьи на Великодні сьвіти, відай жи не. Бо або мого зьите йисни шльих трафне, або мене, а я йнк казав віцеви духовному, жи нидам моеї віри на глум! Инц кужни един знае, жи Гринько Кручений, себто жи я, естем йикимсь тростом від нашої церкви і маю патент від губермана жи кого схочу, то пущу на цвинтар, а кого ни схочу, то хай си ховае хоч на прерві, ци в себе на городі, а до нашого цвинтару не сьмій, бо на те е гартикул, жиби колом позауш, йнк троста ни послуха. Ая... А ци я хтів бути тростом? Але самі вотець духовний каут, жиби Грини Крученого, себто мене, поклали, бо я твердо віри тримаю сьи. Го! го!.... Не, я на кальвіна, на ті притистонські лахи свого ни вступю. А тому зьитьови карчьило десь у корчьих поторащу, коби ми го, здибати! Ци ж я ни казав мої Маланці, жьиби ни йшла за него, але тоді хто знав, жи з него такий драб буди, що на віцея духовного таке вигадае, жи встид межи люди типер вийти. Отжи йнк звикле приходьи до мене сусіди і каут: «Гриню!» А я кау: «Га»? А вони каут, жьиби вотца спровадити, бо Різдво заходить і жиби віснові дав. Ну, кау, жи то вже мое голова в тім, бо мовлев жи коли я трост, так я знаю, що робити. Поїхав на готель до Канори, бо вже Тавер у нас ни правит, бо у Манітобі, йнк мав супордирацію з бабами десь коло Врокстону. Ая... Ага, то я кау, жи я забрав вотца Дри-

гомарчука. Вони, йнк звикле були пйинні, і саме ловили дівок по готелю, бігали, йнк я по них приїхав. Вони мені казали, жи гад ем мої мамі, али я впросив їх сідати на фіру. Ая..... Вони мали з собов штирі фльшки вина у куферку і казали, жи їм волно тільки вино пити, бо губерман усім попам на таке дозволив, а хлопам не волно жадного трунку хиба си спровадить. Йнк завіз їх домів, себто таки до мене на фарму, то вже було поночи. Я коні роспріг, прийшов до хати, а я дивлю, а вотец помагают мої старій вечеру лагодити, і вже й моя Маринка веселим оком сьи дивит, бо вотец почиступали з свого куферка. Йнк там уже було, а вранці люди прийшли до сповіди. А вотец каут жи будут в хоті сповідати, бо у церкві зимно. Отжи вони у одній хаті сповідают, а люди у другій хаті чекают на чергу. І моя Маланка з тим бусурманським зьитьом е. Зьит сидит межи людьми та щось на попів вігадуе, йнк звикле, а Маланка до сповіди пішла. Коли чуемо крик, а потім Маланка вибігла розпатлана та розхрістана. А зьит до неї: «Кижи, що тобі?» А вона казати ни хоче, тільки йнк наполохана молода лошице сопе та перелікано сьи дивит. А кума Писнопйнтиха каут: «То вона нипростимний гріх мае». Ая..... А вотец війшов на двері тай сьи гнівают, чого люди не йдут, та його з сповідев затримуют. А зьит відвів Маланку в кут та все її човпе жьиби сказала, що ій на сповіди сьи стало. А та фурт мовчит. А нарешті кае, жи її ліп потяг до себе за пазуху а вона налікала сьи з того. Дурне!.... Али зьит пожежи люди: гвавт! Али йикось сьи вдало біду втишити. Ніц. Полігали спати. Спимо, коли чую лясь! лясь! А то що такого? Засьвітив лімпу, а дивлю, а мій той кальвін вотца духовного гатит по писку серед хати наче вогера, а Маланка на ліжку плаче. «А ци ти пустиш вотца духовного? ти драбуго?» крикнув я та побудив моїх хлопців. А мій зьит кричит та вспоминает сьи за Маланчину сповідь. Отец духовни побачили, жьи ми за них обстаїмо і почали сьи скузувати тай каут: «Дивись, Гриню! Мені захтілось гербати, так я кликав, кликав Маланку, щоб встала мені гербати запарити, а вона ни встае, то я пішов її збудити, а той драб на мене... А що до сповіди то я її мусів за сукеньку притягти ближче до себе, бо була задалеко від мене вклякнула....» А я кау до моеї чельяди: «От жи бачите!» А вотец йнк ни крикнут: «Або я, або він! Наженіть його геть з хати, а ні так запрьигайте коні і відвезіть мене до Канори, а тоді епископ буде знати, що у вас вотец духовний значит!» А я аж у пяти захолов, та до моїх хлопців: «А не бийтеж того кальвіна, того драбугу.!!!» А мої хлопюї до того драба, до того зьите. Аж на дисьиту фарму загнали! А я цілу годину ходив за вотцем духовним: вони усе фурт по хаті, а я все за ними, та прошу та руку цлюю жиби сьи ни гнівали. А відтак вони ще раз брали Маланку на сповідь, а вранці сказали жи вона мусить з тим драбом сьи розвести. Тай вона на тото вже пристае. А того драбугу, того кальвіна, коби пан біг поміг, де у корчьих здибати, я му покау, йнк шинувати віцця духовного..! Го—го!.... А що до месниц, то вотец дуже пекно навчали, жи типер волно усьику хвоевину їсти, а жиби рибу полишили на піст. І дьикувати богови вони забрали мою Маланку си за кухарку до Канори, аби той кальвін її більше ни бачив. А я....

НЕДБАЛИМ.

Робітнику брате!
Чому не читаеш,
Не вчиш ся як жити,
Марно час тиряеш,
Чи в кулі, чи в карти,
Або десь на жарти;
Чи на те ти адав ся,
Щоб через дурниці
Жите пролетіло.
На марні марниці?
Не проклинай долю
При скляниці в готелю,
Бо сим не направиш,
А низше упадеш.
Ти при добрій воли
Прочитай щось гоже,
А се тебе збудить
До життя, небоже.

М. Збрученко.

З ДЖЕКІВСЬКОЇ ПОЛІТИКИ.

Мей, ти, Кейдо! чия ти? Ходи зо мном гуляти....

Джек (тягне Кейду в танець, а що та не хоче, то він ось як їй докоряе): Ади, ади!... Колькиб те тешкі вкололи! Не хочеш!? думаеш, що мені треба багацько вогорити?... Я вже знаю, що ти даеш мені кіка, а на Штіфа чекаеш, на того Турка, що я 'го тамтого днищу фіксував... Ідеш, ци не? бо як приложу ти до голови су батлину, то й завтра капелюх на голові не буде сьи тримати....

Увага. Сей образок хтось прислав нам з Торонто з підписом: «П. Б.», просячи помістити його в «Кадилі». Ми радо витаемо в нашім народі кожну прояву творчости і містимо сей образок для заохоти модого маляра до дальшої праці.

СКОРА ПРИСЛУГА

Гаврило вітолочив по корчах чоботи, так і заносить до дяка Свищовського, щоби му підбив які небудь золі, аби було в чім на торг до міста відійти.

«Пане реєнтий! а ви би мені то ни підкинули оці шкрабй, бо я все от так тогди ни тогди до вас занести все хочу, та чісу нима; ба се ба то, а вчером був з кобилов у місті; так і дни переходе».

Дяк обзерае шкрабй:

— Та я, сусідо також занятий; бачите, скілько того шкурятя мені нанесли, а все кождий хоче вбн як найборше направити.—

«А то... А щоси-буде за то належіти?»

— То вже як вам, сусідо, то і так послужу. Ви лиш мете ся у вікно дивити. Зачекайте хвильку, то всьо буде готове.

Бере мотуз, звязуе холяви до купи тай несе. — Виніс на двір перед хату, кличе Гаврила у вікно дивитись... Той і дивить ся, що там дяк буде робити. А дяк розмахав добре шкрабами тай підкинув ними в гору аж вище хати. За хвильку шкрабй впали; [illegible] виніс їх до хати і віддае сусіді.

Гаврило взяв шкрабй тай каже:

«Дякую дуже гарно за таку прислугу. Я таке і сам міг би дома зробити.»

М. Малофій.

КУХАРСЬКА ПРИПОВІДКА.

Недосія — на столі, — Пересія — на чолі.

В лікаря.

Чоловік привів свою жену до лікаря, яка попарила свій язик.

Лікар: О се не велике діло, дасьте мені два доляри, а я дам ліків і она буде здорова до двох тижнів.

Чоловік: Пане лікарю, я вже дам Вам чотири дол., але зробіть якось інакше.

Лікар: Та як?....

Чоловік: Так аби хороба протиглясь хоч на 4 тижні.

В школі.

Учитель: кілько буде половина від шісьтьох?

Ученик: Не знаю.

Учитель: Ану уважай. Припустім, що два злодії вкрали 6 дол; коли вони поділять ся, то по кілько вони діастануть кождий?

Ученик: Що найменше по два місяці тюрми.

ОСНОВА АРАБСЬКОГО ФІЛЬОСОФА АВЕРОЇСА.

Авероіс вірив, що сьвіт і матерія вічні, що Бог не втручаеть ся в діла природи, що розум е единим божеським сьвітлом, котрий дае пізнане і сьвітить в души людини. По смерти людина жне [illegible] в спогадах потомства і від потомства дістае осуд за свої [illegible]. Найкраща релігія фільософів, що е в тім, щоб «студіювати усе істнуюче». Дійсна наука лежить у пізна[illegible], а не обрядах.

Над ранком.

Жінка: Ти знов вернув до дому у 5 годині рано? Але сего мені досить! Скажи мені, що би ти зробив, як би твій син так рано приходив до дому?

Муж: (позіхаючи): Яб сказав йому «йди сину спати, бо тепер не порі до говореня».

ЦІЛУНКОВЕ УТРЕНЄ.

Ерей: Сьостро преподобна, сьостро ненаситна, сьостро преблаженна, сьостро милосердна, сьостро неголена, сьостро незамужна, сьостро многомужна-на-а-а-......!

Дяки: Ми цюлюем тебе-е-е...... .

Ерей: Сьостро вузловата, сьостро писката, сьостро безжурна, сьостро богомільна, сьостро в чорно вбрана, яка прегарна-на-на-а-а-........

Дяки: Ми цілюем в тебе-е-е......

Ерей (радо): Сьостро, сьостро, сьостро-о-о......

Дяки: А ми твої братя-я......

В СУДІ.

Судія: Крестьянин Григорій [illegible]кун!

Селянин: Тутечка, здесь, осьдечки.

Судія: Вы обвиняетесь в том, что бычок ваш бодал жену истца Ханма Гойда.

Селянин (поміркувавши): Який же б це Богдан?.... Ні, ваше благородіє, мій бичок простий, мужицький, і з роду Богданом не звав ся. Може то чий иньший?

Судія: Ваш бычок шувечнял жену еврея Ханма Гойды. (Мовчанко.) Чето же молчите?

Селянин: Ніяк не второпаю, що се за оказія?

Судія Ваш бычок побил рогами жену этого еврея.

Селянин: Вже й рогами! От брехлива клята жидівня!

Судія: Перестаньте ругаться или я вас оштрафую.

Селянин: Та якіж, бач, там роги, де вони в Бога взялись? Там тільки рожешта... (поводить навколо очима) і показати вам нема на чому, які вони ті рожешта... Може бачили добродію, ваше благородіє, у нашій церкві на стіні є Люципер у пеклі намальований? Отакі самісінькі рожешта і в мого бичка.

Судія: Признаете жалобу справедливою?

Селянин: Та воно дійсно штовхнуло Рухлю ззаду, та вибачте йому, добродію, воно може думало, що то свиня.

Судія (відчитавши вирок): Вы должны заплатить штрафу десять рублей.

Селянин: За що ж так богато, вонож штовхнуло?

Судія: (до селянина) Вииовний грамотний?

Селянин: Та де добродію, воно грамотне, коли воно ще корову ссе?!

Судія: Вы знаете грамоту?

Селянин:. Ні, в цім и не звісний (до публики) мене покійний батько і віддавали до дяка в науку, та вона голови не трималась.

Судія: Помните-ж, через два дня вы должны уплатить нецу десять р. с., а теперь можете уйти.

Селянин (чіхаючи потилицю): Це чисто лиха година тай годі! Тепер настають такі часи, що не то телят, й свиней прийдеть ся на налигачу водити.

П. Роєвський.

НОВА„ ВАРГАНІЗАЦІЯ «СТІФА ТАБАЧНЮКА» І ЄГО ПАТНЕРКЕ.

(Допись з Едмонтону.)

Кождий знає, що в Канаді
Наші Українці
Тому тяжко працювали,
Що небули в спілці.
Але боже провидіне
Кождому сприяє:
Одним відбирає розум,
Другим наділяє.
В історії навіть стоїть,
(Хто лиш її знає)
Де були Греки й Римляни,
Тепер їх не має.
Навіть сьвяті добре знають
За тоту драбину,
Що малі йдуть по ній в гору,
Великі в долину.
Ой таке то в сьвіті, дієсь
Памятайте люде!
Нині їмо, пем, гуляєм,
А що завтра буде?
Колись наші будували
Славну «Атбаску»,
Прогуляли тоту славу,
Як пес паньску ласку.
Тай з славної кумпанії
Лиш бедря остались —
Крамарівці голі й босі,
Скрізь порозбігались.
Лиш лишив ся, колись бідний—
Гарий Дивонізи;
Той з своєю ліхтарнею,
Усюди полізе.
А той «Стефан Табачнюк»,
Що на екстра ґенку,
Довгі літа працював,
Тай здибав патнерку.
І коли вже заробили
Долярників скільки,
Тоді з сего ані з того
Та гайда до спілки.
Ой, штнерка то патнерка,
Нема що сказати:
Оден вміє підписатись,
А другий читати.
Третий Гарий Дивонізий
Дужи знає «фони»,
Тай винайшов в Едмонтоні
Руські таліфони.
А що то всьо чиста правда,
Як циган найшов ключу
Тому и ту лиш то кажу,
Щом на очи бачив.
Задзвонив раз талафон,
Гарий приступає,
Бере трубку в праву руку.
Тай до носа пхає.
—«Гольо містер! Дац ю Стіф?
Ти чо'си ригочиш? Вацумере.
Ни дистен? По агліцьке хо-
(чеш:
О рай містер... Ґу ю вонт?
Гарі кебич шпікен.
Містер конштабел но гом?
Вацъ ю сей? Ю кікен?
С ночи— кого? Романа?
О, ю крейзі монкі!
Що.. що?.. Кейді мала файт?
Він був ту мач дровкі?
О, бай ґалаї—дац но ґут!
Дронкі, ці не дронкі...
А ю мембер, як він був
Кандидат на довкі?
Ґут бай містер—шюр, шюр,....
Я ту-мач на гарі,
О райт містир я буду
Зараз но шут вори».
От такі то ті патнерй,
До спілки ся взяли
Тай зараз аж дві казети
Писати зачали.
Стіф Табачнюк то «Русина»,
Бо сей тримав з тими.
Гринь з ліхтарнев,
А Роман видає «Гнилиин».
Стіф Табачнюк у Воніпку
За батлею тужить
Роман плаче за шампаном,
Гарий Кейді служить.
От таке то в сьвіті дієсь
Памятайте люде!
Нині їмо, пем, гуляєм,
А що завтра буде?

П. Соловій.

ЦІКАВЕ ДЛЯ ТОРОНТОНЦІВ.

Отсим маю честь повідомити усіх Українців, що наші греко-католикі і тут не заспали, та подбали про свою будучність на цілу зиму. А власне зорганізували собі на Вест Торонто «Товариство Українських Піяків», що має на цілн спроваджувати горілку з Монтреалу. Котрий Українець хоче належати до того товариства, мусить на самий початок дати $5 на церкву а $3 тутешному пароховн, щоб його висповідав; аби відтак новоприйнлений член міг з чистою душею приступити до сьвятого причастія «Монтреалькою.»

Льокаль того товариства знаходить ся на: Пупрумі Ройс улиці.

Скільки літ.

— Як же мені знати скільки мені літ? Як родив ся, так без памяти був; як ріс, так розуму не мав, а як уже до розуму дійшов, так тодіб уже й полічити, так багацько літ минуло.

ПОСТУП У ЕМБРИДЖУ.

Прошу, люде послухайте!
Буду вам казати
За наш Ембрідж дуже славний,
Як хочете знати.
Було у нас колись краще,
Люде працювали,
Порадились разом в згоді:
Читальню заклали.
І почалась в нас робота
На пародній ниві...
Але довго не тримала
«Катальоги» зїди.
Стала з згоди та незгода:
Взяли ся сварити;
І читальню з кута в кут
Почали носити...
З Українського Дому
Під церков принесли
І сказали: «Тутки конець
Буде і теперки!»
А найстарший лимполиз
Через називав ся
Розбив шафу, виверг книжки
І так за співав си:
«Слава богу, щом позбув ся
Читальні «Просьвіти »
Тепер нічо ми нетреба,
Лише оковити».
«Біда» сталось в нашім місті;
Сальони здиміли,—
Наші хруні катальоги
Свої відтворили.
Одна коршма має мено
«Петра і Павла»,
А друге арнхократичн
Героя Михайла.
А третя ся називає
Миколи сьвятого,
Що то миро пахуче
Тече усе з нього.
Але знали «катальоги»,
Де шинк втаборити:
Коло божого дому,
Щоб блище ходити.
Там приходять богомільці
Вірні католіки,
Щоб дістати собі літру
Сивухи «на ліки».
І так наші лямполизи
Собі поступили,
Що з одної читальні,
Три коршмі зробили!

Т. Грицик.

Політичні вісти.

«К. Ф.» Глузуючи, помістив новинку про вступлене др. О. Сушка до У.С.Д.П. і то межи оголошенями всяких докторів та медицин.

Гей, пане редакторе «К.Ф».! Чи Вам з тої радости чисто в голові завернулось, що запхалисьте новинку про др. О. Сушка межи оголошеня?

Українська Книгарня в Торонто

МАЄ МІЖ ИНШИМИ НА СКЛАДІ СЛІДУЮЧІ КНИЖКИ

Американський робітник соціяльна картина в трох відслонах. — Ціна 10 цнт.
Байки небелині. — Ціна 10 цнт.
Біблія Капіталіста. — Ціна 10 цнт.
Воротьба о сонце — Ціна 3 цнт.
В недїло рано зїлє копала — Незвичайно гарна повість Ольги Кобилянської. — Ціна 75 цнт.
Букварь (укр.) часть І. — Ціна 25 цнт.
В часи війни. Хроніка з житя засланців на Сибірі в часи війни. — Ціна 40 цнт.
В неволї темноти, комедїя. — Ціна 25 цнт.
Воєнне питаня. — Ціна 5 цнт.
Весела Читанка. — Ціна 15 цнт.
Великий Сонник. — Ціна 40 цнт.
Ветеринар або як лїчити і плекати домашні звірята 60 ц.
Видїнє Паломника в Эрусалимі — Ціна 20 цнт.
Вічний жид. — Ціна 10 цнт.
Віра і громадські справи. — Ціна 5 цнт.
Відокремлене Галичини. — Ціна 12 цнт.
Гайдамаки. Співаник. — Ціна 25 цнт.
Земля і Чоловік. Б. Лойко. — Ціна 15 цнт.
Золото і нужда в Америці — Ціна 5 цнт.
Збірка байок. — Ціна 25 цнт.
З теренів европейської війни. — Ціна 50 цнт
Збірка повісток. — Ціна 10 цнт.
Іван Франко. — Ціна 10 цнт.
Іван Дурак і иньші оповідання. — Ціна 25 цнт.
Іван Гус. — Ціна 1.50 цнт.
Історія церкви. — Ціна 25 цнт.
Історія о сїм мудрцях. — Ціна 25 цнт.
Історія про Луця Залиайка. — Ціна 30 цнт.
Історія о терпеливій Оленї. — Ціна 20 цнт.
Історія про малого Пиликка. — Ціна 20 цнт.
Історія Червоного Прапора. — Ціна 10 цнт.
Іван свят комедія в 1 дїї. — Ціна 10 цнт.
Казки про Циганів. — Ціна 10 цнт.
Казки братів Грімів. — Ціна 25 цнт.
Канадийські оповідання. — Ціна 15 цнт.
Галицькі анекдоти. — Ціна 10 цнт.
Галицькі погроми. — Ціна 10 цнт.
Гостинець з Канади. — Ціна 10 цнт.
Гори трупів і море крови та сліз. — Ціна 5 цнт.
Граматика укр. мови. — Ціна 40 цнт.
Ґеновефа. — Ціна 30 цнт.
Де любов там і бог. — Ціна 10 цнт.
Девять братів і десята сестра Галя. — Ціна 30 цнт.
Діявольска справа. — Ціна 25 цнт.
Домашна Кухня. — Ціна 75 цнт.
Дорога до свідомости. — Ціна 10 цнт.
Добробит. — Ціна 10 цнт.
Два брати, з байок Братів Ґрімів. — Ціна 15 цнт.
Жителї Марса. — Ціна 10 цнт.
Житя і наука грецького фільософа Сократа.—Ціна 25 ц.
Жінка і соціяльне питаня. — Ціна 10 цнт.
Жнива досвіля. — Ціна 5 цнт.
Кайдашева Сімя. — Ціна 60 цнт.
Кармелюк і Невільничка. — Ціна 20 цнт.
Книжочка рахункова. — Дуже практична книжочка до обчислюваня всяких рахунків; вона з пожиточна так для бизнесменів як і для робітників. З долатком деяких цікавих відомостей. — Ціна 30 цнт.
Кльок ґе. Оповідання. — Ціна 20 цнт.
Класа проти класи. — Ціна 5 цнт.
Князь і жебрак. — Ціна 50 цнт.
Кому потрібна війна? — Ціна 10 цнт.
Короткий огляд пресвитерської церкви. — Ціна 5 цнт.
Конець Тітаніка. — Ціна 40 цнт
Козацька пімста. — Ціна 40 цнт.
Конець сьвіта. — Ціна 10 цнт.
Листи Штіфа Табачнюка. — Ціна 15 цнт.
Лис Микита. З німецького переробив Іван Франко (23 ілюстрацій). — Ціна 50—40 цнт.
Лубенський Монастир. — Ціна 10 цнт.
Маруся і иньші оповідання. — Ціна 50 цнт.
Народна Політика. — Ціна 50 цнт.
Начерк Статистики і т. д. — Ціна 40 цнт.
Наш Прометей. — Ціна 10 цнт.
Нещасне Кохане. — Ціна 15 цнт.
О дванайцятй таблицях. — Ціна 25 цнт.
Оповідання. написав Максим Горкий. — Ціна 5 цнт.
Оповідання про сорок розбійників котрих повбивала дївчина. — Ціна 20 цнт.
Орґанізуйтесь! — Ціна 10 цнт.
Повість про двох ґенералів. — Ціна 5 цнт.
Повна збірка веселих віршів Степана Руданського. — Ціна 55 цнт.
Подорож Ґулївера часть І. — Ціна 20 цнт.
Подорож Ґулївера часть ІІ. — Ціна 20 цнт.
Подорож до місяця. — Ціна 40 цнт.
Порадник для залюбених або як писати листи — 35ц.
Порадник для женщин, що хочуть бути здоровими. 15ц.
Початки українського соціялїзму в Галичині, написав Володимир Левинський. — Ціна 40 цнт.
Пророцтва Михальди. — Ціна 30 цнт.
Провідник як учитись по анґлїйськи. — Ціна 1.50 цнт.
Пролетаріят і національна справа. — Ціна 10 цнт.
Проч з Соціялїстами. — Ціна 10 цнт.
Причина Сьвітової війни. — Ціна 10 цнт.
Під прапором свободи. — Ціна 30 цнт.
Пімста за кривду—драма в 5-ох дїях.— Ціна 30 цнт.
Пісня про Сокола. — Ціна 5 цнт.
Пісні про Канаду та Австрию. — Ціна 40 цнт.
Робітнича Читанка І. — Ціна 15 цнт.
Робітнича Читанка часть ІІ. — Ціна 10 цнт.
Робітничі Пісні, зібрав Іван Стефаніцький. — Ціна 10 ц.
Розбійник Кармелюк один том. — Ціна 40 цнт.
всї шість разом. — Ціна 2.40 цнт.
Рай і поступ. — наукова розвідка проф. М. Драгоманова. Ціна 40 цнт.
Революція в Росії. — Ціна 15 цнт.
Релїґійна пошесть. — Ціна 25 цнт.
Рінальдо Рінальдіні. — Ціна 25 цнт.
Русини а Москалї. — Ціна 15 цнт.
Соціялїзм а релїґія. — Ціна 15 цнт.
Сонник: — Ціна 40 цнт
Сила і Краса, повість Винниченка. — Ціна 25 цнт.
Сороката штани. — Ціна 10 цнт.
Січовий співаник. — Ціна 25 цнт.
Сфінкський—Потоцький. — Ціна 30 цнт.
Сказка. М. Горкий — Ціна 5 цнт
Словар чужих слів. — Ціна 30 цнт.
Словар українсько-анґлїйський. — Ціна 2.00 ц.
Словар кешенковий укра. анґ. і анґ. укр.—Ціна 1.50 ц.
Смерть за правду. Оповідане про Івана Гуса—Ціна 10 ц
Спартак. Провідник римських ґлядіяторів. —Ціна 30 цнт.
Сьміх а Жарти. — Збірка веселих віршів. Ціна 20 цнт.
Страшні тайни монастирських мурів. — Ціна 50 цнт.
Украдене щастя. Драма з сїльського житя в 5-ох дїях. Написав Іван Франко. — Ціна 25 цнт.
Укр.-нїмецький підручник. — Ціна 30 цнт.
Український співаник. — Ціна 40 цнт.
Украiнсько-анґлїйський кухар. — Ціна 1.00.
Фільософі Штуки, відчит французького професора І. Тена в Парижу. — Си книжка має великий науковий материял. — Ціна 50 цнт.
Хан і його син або українська бранка. — Ціна 20 цнт.
Хлопи в раю. — Ціна 5 цнт.
Хмари — Чари, жарти і не жарти. — Ціна 15 цнт.
Чому попи не женять ся? — Ціна 15 цнт.
Чорна Рада. — Ціна 60 цнт.
Червоний Кобзар. — Ціна 10 цнт.
Шерльок Гольмс 17 зошитів кождий иншого змісту. — Ціна за один зошит 15 цнт.
Що стало ся з Рудольфом? — Ціна 60 цнт.
Що таке поступ. Іван Франко. — Ціна 25 цнт.
Ювілейна збірка статей Т. Шевченка. — Ціна 25 цнт.
Як львиця виховала царського сина. — Ціна 20 цнт.
Як пан собі біди шукав. — Ціна 15 цнт.

Пишіть на адресу:

Ukrainska knyharnia
516 Queen St. W. Toronto, Ont.

АМЕРИКАНСЬКО-КАНАДИЙСЬКІ УКРАЇНСЬКІ ДІЯЧІ НАРОДНІ СХОПИЛИ ОДИН ОДНОГО ЗА НОГИ І КРИЧУТЬ: «УСІ ЛЕЖІТЬ, ЖАДЕН НЕ РУШ СЯ!»

В готели.

Подорожний: кілько берете за нічліг?

Господар: 50 центів.

Подорожний: я маю лише 30 то за решту 20 раньше збудите мене.

НЕДОВАРИЛА.

Чоловік: Чуєш, стара! я їду до ліса, а ти звари мені яєц на вечеру. А незабудь на мягко...

Жінка (радить ся своєї сусіди): Ото, чуєте, бідна моя головонька з моїм старим! Казав си зварити на вечеру яєць та щей на мягко. А я їх вару, вару, від самісенького рашку і мацаю ложков, а вони таки тверді....

Зробила збитки.

Місяць по шлюбі чоловік питає жінку:

— Не розумію нащо ти за мене віддалась? Тиж мене не любиш.

— Я гадала, що Лилі тебе ......

Не все є золото, що сьвітить; наприклад, діра в штанах, або в сукні.

ДОПИСУВАТЕЛЯМ.

Надісланий матеріял постараємось помістити в слідуючім числі.

Dr. L. J. Breslin

Урядує від 1—3 год. по пол. і від 6—8 вечером.
405 DUNDAS St. Бувший **67 St. Patrick St.** (близько Beverly St.) **Toronto.**
Phone: College 1071.

ДОБРЕ СУКНО, ДОБРА РОБОТА І ГАРНЕ УБРАНЕ.

Ой, хто хоче бути спортом
Й добре ся убрати,
Неповинен той готове
Вбрани купувати.
Бо готове убране
То всяка тандита
Вилежана, не до міри,
Зле скроїна й сшита,
Подивіть ся на отсей
Образок, що долі,
Тай насмійте ся собі
Вн з него доволі.
Купив собі в ганделеса
Рандар ногавиці
Тай кричить, що не штани,
А якась спідниця.
А ганделесь му звязав
У гудзь ту «спідницю»:
«За корону хочеш мати
Добру ногавицю?»
Отже ! ви в ганделесів
Вбрання не шукайте,
А у кравця Шабермана
Нове замовляйте.

Ми маємо агентів по цілій Канаді. Пишіть і ми вишлемо Вам пробки.

H. Shaberman
& Co.
518 Queen St. W. Toronto

ВЖЕ ВИЙШЛА З ДРУКУ
КНИЖКА

Початки Українського Соціялізму в Галичині.

написав **Володимир Левинський.**

Книжка дуже цікава для кождого українського робітника і фармера тим, що в ній знаходить ся цілий політичний розвиток українського народа, розвиток усіх партій як: радикальної, соціял-демократичної і національної.

В сій книжці знайдете докладну житепись Михайла Драгоманова найбільшого українського політика і ученого. Там знайдете всякі добрі і лихі діла українських проводирів всіх партій в Галичині.

Там довідаєте ся про працю і погляди Івана Франка і Михайла Павлика. Довідаєтесь про лайдацьку роботу клерикальної партії і еї проводирів. Всьо, чого ви не могли довідатись з инших книжок про політичний рух в Галичині, довідаєтесь з сеї книжки. Тому сю книжку повинен мати в себе кождий український робітник і фармер, котрий бажає мати докладне поняте про всякий рух галицьких Українців, про поступоване австрійського уряду з Українцями і т. д.

Ся книжка має 76 сторін, на лучшім папери, коштує лише 35 ц.

Пишіть на слідуючу адресу:

Ukrainska Knyharnia
516 Queen St. W.
Toronto, Ont., Canada.

ПООДИНЧЕ ЧИСЛО 5 Ц.

КАДИЛО

РІК. Ч. 5. 1-го Цьвітня 1918 р. TORONTO, ONT., April 1 1918 № 5. Vol. I.

Кайзер а Російська Революція.

КАЙЗЕР:

Бачиш, мир вже підписали
Твої небожата, —
Настіж стоїть розчинена
Переді мнов хата.
Піддайсь мені, покори ся,
Будь, доню, слухняна,
Обійми та пригодуб ми
Твого тепер пана.

РЕВОЛЮЦІЯ:

Геть, Ироде, душогубе,
Гадино крівава!
Не зчорніє, не змарнить ся
Моя добра слава!
Тебе, кате, обіймати
Муть не мої руки, —
Не всилують ми зробити
Се й пекельні муки!

КАЙЗЕР:

Он якої ти сьпіваєш?
Пострівайже, клята!
Ще попросиш навколішках
Як рідного тата!
Закую тебе в кайдани,
Дам тобі я шпанги
Будеш ласки забігати
В найнищої ранги.

РЕВОЛЮЦІЯ:

Ні, катюго, не діждеш ся!
Тіло моє маєш, —
Але духа в мені волі,
Клятий, не зламаєш!
Не зламаєш! Я терпіла
І терпіти буду,
Але діждемось з тобою
Ми страшного суду!
Як повстане, підведеть ся
Наймит в цілому сьвіті, —
Моє буде пановане,
Тобі в землі гнити!

П. Крат.